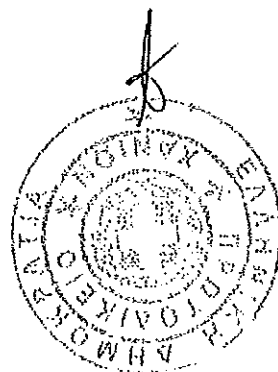

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός Απόφασης 335/2010

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Αικατερίνη Παπαδάκη Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του την 7 Δεκεμβρίου 2010 για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1. Αστικού μη Κεδροσκοπικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία .

που εδρεύει στην Αθήνα οδός όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 2. Αστικού μη Κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία

που εδρεύει στην Αθήνα στην οδό όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 3. Αστικής μη Κερδοσκοπικής Εταιρείας με την επωνυμία

με το διακριτικό τίτλο που εδρεύει στο Αττικής οδός νόμιμα εκπροσωπούμενη που παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας δικηγόρου Μάρθας Κοτσώνα.

ΤΩΝ ΚΑΘΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1. Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία που εδρεύει στα

και εκπροσωπείται νόμιμα στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει η επιχείρηση με το διακριτικό τίτλο που δεν παραστάθηκε, 2.

με το διακριτικό τίτλο που δεν παραστάθηκε και καταργείται η δίκη ως προς αυτήν.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 19-8-2010 αίτηση τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό κατάθεσης

463/2010 προσδιορίστηκε στην δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης η πληρεξούσια δικηγόρος των αιτούντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα ανέφερε προφορικά κατά την ακροαματική διαδικασία.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με δήλωση τους στο ακροατήριο πριν την συζήτηση της υπόθεσης, οι αιτούντες παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της αίτησης κατά το μέρος που αφορά την δεύτερη των καθών. Πρέπει επομένως να καταργηθεί ως προς την δεύτερη των καθών η δίκη (αρθ 294 και 295 ΚΠολΔ).

1.1 Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, ήτοι τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική δημιουργία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας. Σύμφωνα με τα άρθρα 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του Ν. 2121/1993, προστατεύονται τρεις κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, α) οι ερμηνευτές, ή εκτελεστές καλλιτέχνες, β) οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (φωνογραφημάτων, κινηματογραφικών ταινιών κλπ.), γ) οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί. Εξάλλου, κατά το άρθρο 46 § 1 του Ν. 2121/1993, ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι «τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιονδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ...τραγουδιστές...». Συνεπώς, το δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών γεννάται από πράξεις με πνευματικό ή καλλιτεχνικό περιεχόμενο (ενώ τα άλλα συγγενικά δικαιώματα γεννώνται από πράξεις όπου προέχει ο επιχειρηματικός και τεχνικός χαρακτήρας). Το άρθρο 46 § 2 προσδιορίζει τις περιπτώσεις που οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις της ερμηνείας ή της εκτέλεσής τους, ειδικότερα, α) την εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσής τους σε υλικό φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, β) την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή της εγγραφής της ερμηνείας

/

ή εκτελέσεως τους καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή. Το ως άνω περιουσιακό δικαίωμα έχει χαρακτήρα απόλυτο, δηλαδή στρέφεται κατά παντός που θα επιχειρούσε την εγγραφή ή τη θέση σε κυκλοφορία και εξασφαλίζει ότι η εκμετάλλευση των ερμηνειών και των εκτελέσεων δεν θα γίνει παρά εντός των ορίων που ο ενδιαφερόμενος ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης έχει επιτρέψει, σε μερικές, όμως, περιπτώσεις το δικαίωμα αυτό (ενοχική αξίωση «εύλογης αμοιβής») γίνεται σχετικό (βλ. Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2002, σ. 379 επ., Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, 2000, αρ. 169 επ., σ. 189 επ., αρ. 71, 73, σ. 88, 91, Μ-Θ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕλλΔνη 35.1441, 1445, ΠΠρΑθ 9666/1997 ΕΕμπΔ ΜΘ, 641 .).

2. Η διάταξη του άρθρου 49 § 1 του Ν. 2121/1993 ορίζει ότι : «Όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο δικαστήριο». Εξάλλου, η § 3α' του ίδιου άρθρου ορίζει ότι «οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, μεταξύ των άλλων, ότι δικαιούχοι εύλογης αμοιβής από παρουσίαση στο κοινό (δημόσια εκτέλεση) ή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με κάθε τρόπο οποιουδήποτε

οπτικοακουστικού μέσου (υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) είναι οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες καθώς και οι παραγωγοί τέτοιου μέσου. Η αμοιβή αυτή, η οποία είναι ενιαία, δηλαδή πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων, καταβάλλεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Κριτήρια βάσει των οποίων ο δικαστής μπορεί να προσδιορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής είναι ιδίως, α) ο βαθμός συμβολής της χρήσεως των υλικών φορέων επί των οποίων έχει εγγραφεί η ερμηνεία ή εκτέλεση στα έσοδα από τη δημόσια εκτέλεση ενός πνευματικού έργου, β) οι επιπτώσεις που έχει η μετάδοση εγγεγραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας στην απασχόληση των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, π. χ. πτώση των πωλήσεων δίσκων λόγω συχνής μεταδόσεως των μουσικών έργων (βλ. Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του Ν. 2121 / 1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, αρ 234, σ. 158).

3. Από τη διάταξη του άρθρου 54 § 1 του Ν. 2121/1993, σε συνδυασμό με την προαναφερθείσα διάταξη 49 § 1 του ίδιου νόμου, προκύπτει, εκτός των άλλων, ότι : α) Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού δικαιώματος των δικαιούχων που εκπροσωπούν, β) μέλη ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης είναι οι δημιουργοί-φυσικά πρόσωπα, οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες-φυσικά πρόσωπα, οι παραγωγοί με τη μορφή συνήθως νομικού προσώπου, γ) οι οργανισμοί αυτοί έχουν τη δυνατότητα να διαχειρίζονται εξουσίες από το περιουσιακό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ των οποίων κατάρτιση συμβάσεων είτε με πνευματικούς δημιουργούς ή ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς υλικών φορέων είτε με χρήστες (βλ. Κουμάντο, ο.π., σ. 353). Στο άρθρο 55 § 1 του Ν. 2121/1993 απαριθμείται μια σειρά πράξεων που μπορούν να ενεργούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης. Οι πράξεις αυτές μπορούν να καταταγούν σε πράξεις διαχείρισης (κατάρτιση συμβάσεων, εισπραξη αμοιβών), σε πράξεις

προστασίας (κυρίως με δικαστικές ενέργειες κάθε είδους) και σε παρεπόμενες πράξεις, όπως η συλλογή πληροφοριών αναγκαίων για την κατανομή, οι έλεγχοι κλπ. (βλ Κουμάντο, ο.π., σ. 361). Ειδικότερα εκτός των άλλων, οι οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμεταλλεύσεως των έργων καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εισπράττουν ποσοστιαία αμοιβή με βάση το άρθρο 32 § 1 του Ν. 2121/1993 (κριτήριο για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής είναι τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου), να εισπράττουν την αμοιβή αυτή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές ή να ασκούν ένδικα μέσα (βλ. Καλλινίκου, ο.π., αρ. 206, σ. 231). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 56 § 3 του Ν. 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική (βλ. Καλλινίκου, ο.π., αρ. 204, σ. 229). Κατά την ίδια διάταξη, οι πιο πάνω οργανισμοί οφείλουν κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Η καταχρηστική άσκηση της δεσπίζουσας θέσεως ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως ως προς τον προσδιορισμό της αμοιβής για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου του υπόκειται στις διατάξεις του άρθρου 2 του Ν. 703/1977 «περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού» και στη διάταξη του άρθρου 82 (πρώην 86) της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση της μονοπωλιακής ή και μόνον της δεσπίζουσας θέσεως με την επιβολή τιμών μη εύλογων (βλ. Κουμάντο, ο.π., σ. 363, Καλλινίκου, ο.π., αρ. 208, σ. 236). Τέλος, η διάταξη του άρθρου 56 § 4 του ίδιου νόμου δημιουργεί την υποχρέωση

στους χρήστες ("οφείλουν"), προκειμένου οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως να εκπληρώσουν την υποχρέωση τους για ανάλογη (με τη χρήση) διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους, να παραδίδουν σ'αυτούς (οργανισμούς), χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή εκμισθώνουν ή δανείζουν καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που παρήχθησαν ή διατέθηκαν καθώς και της συχνότητας των δημοσίων εκτελέσεων (βλ Κουμάντο ,ο.π.,σ. 371).

4. Κατά τη διάταξη του άρθρου 55 § 2α του Ν. 2121/1993, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχειρίσεως, ή-προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ'αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, και μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του δημιουργού που έχουν μεταβιβασθεί σ'αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως να προστατεύουν δικαστικώς ή εξωδίκως τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών, τους διευκόλυνε, μεταξύ των άλλων, ως προς την απόδειξη της νομιμοποίησεως τους τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Αν ήταν, στο θέμα αυτό, να εφαρμοσθούν οι γενικοί κανόνες, η λειτουργία των ανωτέρω οργανισμών θα ήταν αδύνατη, αφού για το σύνολο των έργων που διαχειρίζονται ή προστατεύουν θα έπρεπε να προσκομίζουν, στον αντισυμβαλλόμενο ή στο δικαστήριο, σειράς νομιμοποιητικών εγγράφων. Αντ'αυτού, ο νόμος δημιουργεί ένα τεκμήριο : τεκμαίρεται ότι οι εν λόγω οργανισμοί νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικώς για όλους τους δημιουργούς και για όλα τα έργα για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτήν την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και, όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού, ο αντίδικος αυτός μπορεί να

αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (βλ. Κουμάντο, ο.π., σ. 367).

5. Η άνιση μεταχείριση των ξένων δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων σε σχέση με τους ημεδαπούς και το χαμηλό επίπεδο της παρεχόμενης προστασίας κατέστησαν αναγκαία την κατάρτιση της διεθνούς συμβάσεως της Ρώμης της 26-10-1961 «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε από την Ελλάδα και κατέστη εσωτερικό δίκαιο με τον Ν. 2054/30.6.1992. Η σύμβαση αυτή, που ασχολείται μόνον με τρεις κατηγορίες προσώπων για τις οποίες δημιουργεί ισάριθμα συγγενικά δικαιώματα, ήτοι τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, τους παραγωγούς φωνογραφημάτων και τους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, ως κύρια μέθοδο προστασίας καθιερώνει την εξομοίωση των αλλοδαπών προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση της «εθνικής μεταχείρισης». Εθνική μεταχείριση, η οποία πρέπει να παραχωρείται και στους αλλοδαπούς, είναι αυτή που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, εφόσον : α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων) τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του (άρθρ. 2 § 1). Ετσι, το νομικό καθεστώς που διέπει τους υπηκόους κάθε κράτους σ'αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να διέπει και τους υπηκόους των άλλων συμβαλλόμενων κρατών που εμπíπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως. Η συμβατικά παρεχόμενη προστασία και η προστασία που τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να παράσχουν αποτελεί το συμβατικά υποχρεωτικό ελάχιστο όριο προστασίας και περιέχει την αναγνώριση δικαιωμάτων στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων καθώς και την αναγνώριση ενός σχετικού (ενοχικού) δικαιώματος για εύλογη αμοιβή στις δύο αυτές κατηγορίες (βλ. Κουμάντο, ο.π., σ. 387 επ.). Ετσι, το άρθρο 12 του Ν. 2054/1992 αναγνωρίζει το δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από τον χρήστη μια ενιαία

και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως ή παρουσιάσεως στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εν λόγω εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται προσωρινά από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, όπως ορίζει η εθνική νομοθεσία ως προς τους ημεδαπούς και οριστικά από το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 4 και 5 § 2 συνάγεται σαφώς ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος (π.χ. ΗΠΑ), το φωνογράφημα όμως το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάσθηκε (δημοσιεύθηκε) επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (π.χ. Ελλάς), στην περίπτωση αυτή το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο μέρος (π.χ. Ελλάς) και το τελευταίο θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων. Συνεπώς, αν ένα φωνογράφημα εκδόθηκε στις ΗΠΑ και το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη έκδοση σ'αυτές παρουσιάσθηκε και στην Ελλάδα, τότε αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα και σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως (που εκπροσωπούν τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς φωνογραφημάτων) το ύψος της εν λόγω εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται προσωρινά από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και οριστικά από το αρμόδιο δικαστήριο.

II. Με την υπό κρίση αίτηση οι αιτούντες εκθέτουν ότι α) έχουν συσταθεί νόμιμα ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, συνακόλουθα δε τους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, ήτοι τους μουσικούς, τραγουδιστές και τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας αντίστοιχα, τα οποία και κατονομάζουν, η διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών τους δικαιωμάτων, β) μεταξύ αυτών των δικαιωμάτων περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής (όπως αυτή διαμορφώνεται και καθορίζεται από τον νόμο), στη συνέχεια δε η

προταθέντος αμοιβολογίου τους σε σχέση με την επιφάνεια του καταστήματος της πρώτης των καθών ανέρχεται σε 140 ευρώ για κάθε έτος πλέον 23% ΦΠΑ, ζητούν ,επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση:1) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου που χρησιμοποίησε η πρώτη των καθών, μεταδίδοντας ,επί 7 μήνες τον χρόνο μουσικά έργα σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημα της σε καθημερινή βάση τα έτη 2007,2008 και 2009 στο ποσό των 140 ευρώ ,πλεον ΦΠΑ 23%, για κάθε παραπάνω έτος 2)να καθοριστεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί,25% οι μουσικοί και το υπόλοιπο 25% οι τραγουδιστές 3)να υποχρεωθεί η πρώτη των καθών να καταβάλει προσωρινά το παραπάνω ποσό των 140 ευρώ,πλεον ΦΠΑ, για κάθε παραπάνω έτος στους αιτούντες 4) να υποχρεωθεί να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του ημεδαπού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε τα έτη 2007,2008 και 2009 με την απειλή χρηματικής ποινής για κάθε παράβαση και 5) να καταδικασθεί στα δικαστικά τους έξοδα.

Η αίτηση παραδεκτά φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου για να συζητηθεί κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθ 686 επ ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη,στηριζόμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις και σε εκείνες των άρθρων 731,732,947 και 176 ΚΠολΔ.Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν ,ερήμην της πρώτης των καθών η οποία αν και κλήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα δεν εμφανίσθηκε κατά την σημερινή δικάσιμο (βλ με αρ 21Δ/30-8-2010 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Χανίων Μαρίας Γιατράκη).Το Δικαστήριο ωστόσο, θα προχωρήσει στην συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα των αιτούντων και τα έγγραφα που αυτοί προσκομίζουν, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα:

Οι αιτούντες είναι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, που έχουν συσταθεί κατά το άρθρο 54 του ν 2121/93 και δη ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Μεταξύ των εκ του άνω νόμου προβλεπόμενων αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, είναι η είσπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου αυτού. Οι αιτούντες περαιτέρω, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας (ενδεικτικά με τον γερμανικό GVL, τον γαλλικό SPEDIDAM, με τον εκπροσωπούντα Βρετανούς και Αμερικανούς καλλιτέχνες RIGHTS AGENCY LTD κλπ), κατά τις οποίες νομιμοποιούνται στην διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι (μουσικοί- τραγουδιστές- και παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Πέραν αυτών, με τον Ν. 2054/ 1992-όπως έχει προπαρατεθεί-κυρώθηκε και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου η διεθνής σύμβαση της Ρώμης της 26.10.1961 «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων», η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους με την παραχώρηση της «εθνικής μεταχείρισης», β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς

φωνογραφημάτων, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευση, παρουσιάσθηκε δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος. Είναι δε γνωστό ότι όλα τα μουσικά έργα (ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την ανωτέρω σύμβαση της Ρώμης, ιδίως τα αμερικανικά), όπως και τα επίδικα αλλοδαπά, εντός τριάντα ημερών-σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας σε σχέση με τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων μέσων επικοινωνίας (π.χ. διαδίκτυο κλπ.)-από την πρώτη δημοσίευση τους έχουν δημοσιευθεί και παρουσιασθεί στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Οι αιτούντες, στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, μέσα στο έτος 2003, συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο το οποίο γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ3 του ν 2121/93) στο κοινό με την δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΑΥΓΗ» (6-5-2003), «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ»(2-5-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι ωφέλιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι εστιατόρια, καφετέριες, καφενεία κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως, για στεγασμένα καταστήματα με επιφάνεια έως 200 τμ και διάρκεια λειτουργίας 12 μήνες, σε 200 ευρώ

και σε περίπτωση λειτουργίας μέχρι 7 μήνες το χρόνο, σε 70% του παραπάνω ποσού, δηλαδή σε 140 ευρώ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η πρώτη των καθών ομόρρυθμη εταιρεία η οποία, κατά τα έτη 2007, 2008 και 2009, διατηρούσε επιχείρηση εστιατορίου στην οποία καθημερινά χρησιμοποιούσε ελληνική και ξένη μουσική, η οποία ήταν χρήσιμη για τη λειτουργία της. Ειδικότερα η πρώτη των καθών κατά τον παραπάνω χρόνο, διατηρούσε, στο
, επιχείρηση εστιατορίου με τον διακριτικό τίτλο « », σε στεγασμένο κατάστημα επιφάνειας 120 τμ .Λειτουργούσε επί 7 μήνες τον χρόνο ,από Απρίλιο έως Οκτώβριο, καθημερινά από 11.00πμ έως αργά τα μεσάνυκτα και η μουσική που μεταδιδόταν στο κατάστημα αυτό ήταν χρήσιμη για τη λειτουργία του και δη για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησης της πρώτης των καθών. Η τελευταία όμως, παρόλο που οχλήθηκε από τους αιτούντες, αδιαφόρησε μέχρι και την άσκηση της ένδικης αίτησης, σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Κατ'ακολουθίαν των ανωτέρω, λαμβάνοντας υπόψη ως κριτήρια, α) τη συμβολή των δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών) στην προσέλκυση πελατείας στην επιχείρηση της πρώτης των καθών από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της, β) τη δαπάνη που θα αναλάμβανε η πρώτη των καθών αν αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω δικαιούχων, χρησιμοποιούσε ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές με ζωντανό πρόγραμμα, γ) τον χρόνο χρήσεως των υλικών φορέων ήχου που φέρουν εγγεγραμμένα τα μουσικά έργα των δικαιούχων δ) την επιφάνεια των 140 τ.μ. του καταστήματος και ε) το γεγονός ότι το

κατάστημα κείται εντός αστικής, τουριστικής περιοχής, το Δικαστήριο κρίνει ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής πρέπει να καθορισθεί στο ελάχιστο προβλεπόμενο κατ'έτος, δηλαδή στο ποσό των 140 ευρώ για κάθε έτος, ποσό στο οποίο πρέπει να συνυπολογιστεί και ο φόρος προστιθέμενης αξίας, καθόσον ο εν λόγω φόρος καθίσταται απαιτητός, σε περίπτωση που η πληρωμή αμοιβής πραγματοποιείται κατόπιν επιταγής δημόσιας αρχής (όπως δικαστικής απόφασης), κατά τον χρόνο εισπράξεως της αμοιβής αυτής και επομένως κατά τον χρόνο εισπράξεως που γεννάται η φορολογική υποχρέωση, ο υποκείμενος στο φόρο αυτό θα εκδώσει τιμολόγιο ή απόδειξη ή άλλο στοιχείο που προβλέπουν οι διατάξεις του Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων, στο οποίο θα αναγράφει την φορολογική αξία και το ποσό του φόρου χωριστά, το δε τιμολόγιο ή άλλο έγγραφο που εξομοιώνεται με τιμολόγιο, για το ποσό αυτό του φόρου θα εκδοθεί κατά την είσπραξη του επιδικαζόμενου ποσού (βλ ΑΠ 80/1999 Νομος, ΕφΑθ 8884/2003 ΕΛΔνη 2004,1104). Η απαίτηση δηλαδή για ΦΠΑ ζητείται κατ'άρθρο 69παρ1 περ ε ΚΠολΔ από της επελεύσεως του χρονικού σημείου καταβολής του ποσού της κύριας οφειλής (ΕφΑθ 8884/2003 ο.π.) και συνεπώς στην προκειμένη περίπτωση κατά την οποία η πληρωμή της εύλογης αμοιβής που θα επιδικασθεί στους αιτούντες θα πραγματοποιηθεί με βάση την δικαστική απόφαση, αυτοί, ως υποκείμενοι στο φόρο αυτό κατά την είσπραξη της ένδικης αμοιβής κατά την οποία θα εκδώσουν τιμολόγιο ή άλλο σχετικό φορολογικό στοιχείο, παραδεκτά επιδιώκουν με την αίτησή τους και τον εν λόγω φόρο. Κατ'ακολουθίαν των ανωτέρω, η αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή κατά ένα μέρος ως κατ'ουσίαν βάσιμη, να καθορισθεί ,να καθορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο καθού στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο

Κ

κατάστημά του κατά τα έτη 2007,2008 και 2009 ,συνυπολογιζομένου του ΦΠΑ από 23% ,στο ποσό των 172 ευρώ για κάθε έτος και συνολικά το ποσό των 645,75ευρώ.Επίσης πρέπει να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ,ποσοστό 50% της παραπάνω αμοιβής για τους παραγωγούς,25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές και να υποχρεωθεί η πρώτη των καθών να καταβάλει στους αιτούντες το παραπάνω ποσό Περαιτέρω πρέπει να υποχρεωθεί η πρώτη των καθών να προσκομίσει στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τις παραπάνω περιόδους ώστε να είναι αυτοί σε θέση να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους για ανάλογη με την χρήση διανομή των αμοιβών που εισπράττουν, στους δικαιούχους που αντιπροσωπεύουν.Επίσης πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος για τον καθού ποσού της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων,μελών των αιτούντων, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης, καθόσον πολλοί αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών.Τέλος, η πρώτη των καθών πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων λόγω της ήττας της (αρθ 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Καταργεί την δίκη ως προς την δεύτερη των καθών.

Κατά τα λοιπά ,δικάζει ερήμην της πρώτης των καθών

Δέχεται την αίτηση.

Καθορίζει προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η πρώτη των καθών στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου ,που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της κατά τα έτη

2007,2008 και 2009, στο συνολικό ποσό των εξακοσίων σαράντα πέντε ευρώ και εβδομήντα πέντε (645,75) λεπτών.

Καθορίζει προσωρινά ως εύλογη αμοιβή κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους αιτούντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπερ της τρίτης αιτούσας , φορέα των παραγωγών, κατά το υπόλοιπο δε 50% ποσοστό 25% υπερ του πρώτου αιτούντα, φορέα των μουσικών και ποσοστό επίσης 25% υπερ του δεύτερου αιτούντος, φορέα των τραγουδιστών.

Υποχρεώνει την πρώτη των καθών να καταβάλει στους αιτούντες το ήμισυ της παραπάνω αμοιβής.

Υποχρεώνει την πρώτη των καθών να χορηγήσει στους αιτούντες καταλόγους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2007,2008 και 2009.

Απειλεί εναντίον της πρώτης των καθών χρηματική ποινή χιλίων (1.000) ευρώ σε περίπτωση παράβασης της παραπάνω διάταξης

Τάσσει στους αιτούντες προθεσμία τριών (3) μηνών από την δημοσίευση της παρούσας για την άσκηση τακτικής αγωγής

Καταδικάζει την πρώτη των καθών στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων το ύψος των οποίων ορίζει σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε , αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στις 29-12-2010 στα Χανιά σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και η πληρεξούσια δικηγόρος των αιτούντων και με την παρουσία της Γραμματέας Αικατερίνης Σπαντιδάκη για τη δημοσίευση.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
(Για τη δημοσίευση)

